

сѣздалъ за защитѣ на хлѣба и на живота си, го като гледаше какъ сѣче главы и граби явно паричкытъ му, народътъ казувамы, отвори си очитъ най послѣ и като напуснѣ Мазаніела прилѣви ся при Французитъ и при Испанцитъ..... И тѣй силата на юнака като дымъ ся разиде и около лудыйтъ не останѣ другъ никой освѣнъ тѣзи които бѣхъ званиемъ разбойници, на които мирътъ не обѣщаваше друго освѣнъ бѣсилото. И слѣдъ малко выковетъ — Смерть на мѣчителя! наслѣдувахъ първытъ въсхваленія. И когато той наченѣ да обхожда пакъ градътъ за да убива проходящитъ, тѣ му отговорихъ съ да го замѣрятъ съ камъниѣ, и единъ камъкъ го хлопнѣ въ челото и тѣй послѣдната заря на вѣнецътъ му паднѣ съ първѣтъ капкѣ на кръвъ-тъ му.

Паданіе жалостно, което зежа характеръ на страсть! Като осѣщаше паденіето си Мазаніель свѣка послѣднитъ си пріатели на Кармилъ. Тамъ възлѣзва на амвонътъ съ кръстътъ въ рѣцѣ и оставя свободенъ поройтъ на лудничавото си краснорѣчіе.— Прѣмилый ми народе, ты забравяшь услугытъ ми и подвигытъ ми за тебе, и плащашъ ми съ най постиднѣ непризнателность..... Ето чуй и научи ся и сега че моето сѣсипваніе ще стане знакъ и за твоето! Прощавамъ ти и благославямъ тя! Дано твоитъ мѣкы бѣждѣтъ по малко отъ моитъ! Огънь гори вѣтрѣ въ сърдцето ми! Двѣ ведрицы водѣ испихъ и пакъ не можѣхъ да го погася! Ето знай че инакъ нѣма да ся избавишь ако не промѣнишь купѣтъ на пристанище, а Неаполь на мостъ който да ся съединява съ Испаніѣ и царьтъ ѣ..... Съ Богомъ народе, невѣрный и любезный, понеже ты утрѣ ще мя убієшь.....

Тѣзи трогателны думы подпалихъ пакъ ентузіазмътъ, но самъ рыбаринътъ го изгася пакъ слѣдъ малко въ кръвъ-тъ който пролива..... А по срѣдъ ноцъ ся вѣстива като вѣдѣ на прозорецътъ си, запала четири свѣтила за да свѣка народътъ и съ гласъ болѣзненнъ вече повтаряше — Сбогомъ, прѣмилый ми народе! сега вече съмъ образъ само че-